

[Hans Toff.]

kontrollere vandelsbetingelser, som tilfældet er i den ordning, som De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger har i dag. Ministeren har givet afslag. Vi har forsøgt at få etableret et centralregister, som kunne betyde lettelse for politiet og samtidig betyde en større mulighed for hurtigere at finde frem til de våben, som man ønskede. Forgæves over for ministeren. De 2 mill. kr. skulle ind, de er et led i besparelserne. Jeg tror, det er de færreste borgere, der forstår, at hver gang man lægger en ny byrde på dem, kalder regeringen det besparelser. Jeg ser ikke rimeligheden heraf.

Tilbage står vi altså med bestemmelsen om beskatning af sportsredskaber, en lov, der vil ramme tusinder af danske jægere, en lov, der vil ramme tusinder af danske idrætsfolk, der står som medlemmer af de danske skytteforeninger. Er der ikke tale om, at ministeren nu lægger en inkonsekvent holdning frem? På den ene side taler man — og berettiget — om den store værdi, der ligger i, at hele den danske befolkning får større mulighed for at dyrke idræt og tilskyndes dertil. Befolkningen bliver opfordret hertil af det offentlige og animeret hertil gennem motionskampagner med tilskud fra det offentlige, gennem direkte tilskud til idrætten, gennem fritidsloven og indirekte tilskud gennem tipsloven. På den anden side ser vi altså nu, at regeringen gennemfører en afgift på en bestemt idrætsgrens udøvere ved en skat på disse sportsredskaber. Man kan med rette spørge: hvad bliver i grunden det næste? Der er jo ingen, der er i tvivl om, at der her foreligger en særdeles givtig indtægtskilde for det offentlige, hvis denne for ministeren enestående tanke skulle udstrække sig til også på et senere tidspunkt at omfatte en beskatning af fodbolde, tennisketchere, og hvad ved jeg. Der er og bliver dog, hvad enten der er tale om den ene eller den anden sportsgren, tale om at hæmme fremfor at fremme den idrætsudøvelse, som vi alle ønsker.

Man forstår, at der lyder protester fra

idrætsorganisationernes side. Protester også fra Dansk Idræts-Forbund, hvis formand, Kurt Møller, har været i udvalget, og som desuden skriftligt har ladet sin protest lyde over for udvalget.

Ingen vil benægte, at skydning er en idrætsgren, der stiller specielle krav til sikkerhedsbestemmelserne, men det erkender jo også skytteforeningerne. Disse har på den anden side også velvilligt ydet deres bidrag ikke alene ved at medvirke til udarbejdelse og sikre overholdelse af de mange sikkerhedsbestemmelser, men også gennem udarbejdelse af administrative foranstaltninger, der kunne gøre det lettere for politiet at administrere udstedelse af våbentilladelse. Senest er dette sket for 9 måneder siden ved udarbejdelse af et regulativ, hvorefter ingen kan få en våbentilladelse hos politiet, hvis ikke ansøgningen er anbefalet af lokale skytteforeninger.

Det forekommer ikke mindst på denne baggrund at være noget af en kold skulder, man nu giver den idrætsgren, som i forvejen er belastet med de dyre idrætsredskaber. Det betyder, at staten tager til sig med den ene hånd, hvad man giver ud med den anden. Jeg ved ikke, om det er afpasset fra ministerens side, men jeg kan gøre ministeren bekendt med, at Dansk Skytte Union modtager ca. $\frac{1}{4}$ mill. kr. om året fra tipsmidlerne, altså indirekte fra staten. Det tager ministeren nu tilbage igen i form af afgifter på disse sportsredskaber.

Har ministeren gjort sig nogen overvejelser over, at vi nu er blevet foregangsland på dette område, at ministeren stiller sig op som idrætsfjenden nr. 1 og bringer Danmark frem som det idrætsfjendske land nr. 1? Ministeren spurgte, hvor jeg havde min viden fra med hensyn til, at Danmark var det eneste land, der nu indførte en sådan sportsskat. Jeg har fået oplyst fra præsidenten for Den internationale Skytte Union, der tæller 25 mill. medlemmer fordelt på 92 nationer, at intetsteds har man en tilsvarende afgift. Ministeren begrundede det med administrationsudgifterne og siger, at det må være rime-